

## Sönd. e. jul

Predikan i Osby kyrka, 30 dec 2007

”Guds barn”

### Matt 18:1-5

**Vid samma tillfälle kom lärjungarna fram till Jesus och frågade: "Vem är störst i himmelriket?"<sup>2</sup> Han kallade till sig ett barn och ställde det framför dem<sup>3</sup> och sade: "Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket.<sup>4</sup> De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket.<sup>5</sup> Och den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig.**

”Vem är störst?” Det är en fråga som ofta engagerar oss människor. Jesus hade ju talat en hel del om himmelriket för lärjungarna men aldrig varit inne på någon särskild ranking. Aldrig nämnt vilka olika grader man kan få där. Och lärjungarna som tog för givet att samma förhållande som gäller i världen bör väl gälla även i himmelriket.

Hur det gäller i världen vet vi. Det finns gott om både formella och informella graderingar mellan oss människor. Och värst är kanske de informella, de som man inte kan sätta fingret på.

I vår värld så gäller det ju att ta för sig, att armbåga sig fram. Det tillhör den mänskliga naturen att vilja vara störst, bäst och vackrast. Därmed blir det också viktigt att hålla upp en fin fasad, att framstå som viktig inför andra.

Men Jesus vände på alltihop. När han skulle svara på vem som är stört så tog han fram ett barn som exempel. Svaret är alltså: ”Den som är minst, den som blir som ett barn!”

I vårt vanliga samhälle så är ju barndomen mest en transportsträcka till att bli vuxen. Helst ska man detta så tidigt som möjligt. Barn slutar ju leka allt längre ner i åldrarna och lekarna ska helst vara pedagogiska övningar för vuxenlivet om det ska vara av värde.

Men så verkar det inte vara i Guds rike! Här är barnet och barndomen ingen övergångsfas som ska tas igenom, utan det är ett mål och ett värde i sig! Det är vi vuxna som ska bli som barn och inte tvärtom!

Men vi ska inte göra oss små i jantelagens betydelse: ”Du ska inte tro att du är något”. Tvärtom så är du mycket värdefull. Men du är inte värdefull för att du är duktig, för något som du gör eller presterar, utan för att du är skapad och älskad av Gud. När Jesus säger att vi ska göra oss små som barnen så handlar det inte om falsk blygsamhet: att förneka sina gåvor. Utan det handlar om insikten att mina gåvor är givna av Gud som jag har fått att förvalta till allas bästa.

Vad är då utmärkande för ett barn? Är det godheten och oskuldssfullheten? Det ligger kanske nära till hands att anta det. Men även barn kan vara mycket elaka mot varandra redan från tidiga år. Att barn skulle vara goda från födseln och att den egoism och elakhet som finns hos dem bara skulle vara resultatet av dåligt inflytandet från oss vuxna håller inte. Den mänskliga naturen gäller även barn.

Det är tre saker som gäller för barn och som jag tror är de utmärkande drag som Jesus tänker på. Den första saken är beroendet. Barn är ju helt beroende av sina föräldrar för sin överlevnad, det gäller i ökande grad ju mindre barnet är.

Samtidigt så ligger det i vår mänskliga natur att vilja vara oberoende och klara oss själva. Det välfärdssamhälle som vi byggt upp i Sverige har på många sätt också inneburit att vi byggt bort vårt beroende av andra. Beroende ser vi som något negativt.

Problemet uppstår om vi överför detta till Gud. Vill vi slippa beroende där också? Leva våra liv ifred utan att någon lägger sig i?

Det är därför Jesus uppmanar oss att titta på barnet. Ett litet barn ser det inte som negativt att vara beroende av sina föräldrar. Den ser det som självklart och funderar kanske inte så mycket över det. Det är därför barnen är nära Gud. De lever redan i en beroenderelation och eftersom det är den enda möjliga relationen till Gud ligger det inte långt ifrån dem att tro på Gud. De är nära Gud eftersom de inte hunnit gå bort ifrån honom.

Den andra saken jag tänker på är bekymmerslösheten. "Små barn, små bekymmer, stora barn stora bekymmer" brukar vi ju säga. Saker som vi vuxna kan gå och grubbla på i månader ägnar barn inte en tanke åt. Och då talar jag inte om en lättsinnig "låt gå- attityd" till tillvaron. Att bara tänka: "det ordnar sig är inte heller en lösning, för det gör inte alltid det. Och att strunta i att planera för framtiden med hänvisning till att framtiden ändå ligger i Guds händer är inte ett ansvarsfullt förhållningssätt.

Att inte bekymra sig innebär att undvika det resultatlösa ältandet. Det mesta som vi bekymrar oss över kan vi ändå inte göra något åt och det är således meningslöst att bekymra sig över det. Och den delen som vi kan göra något åt, ja där behöver vi ju inte heller bekymra oss utan snarare göra något åt det.

Men det som ligger utanför vår kontroll får vi lämna i Guds händer. När vi fastnar i oro och grubblerier får vi stanna upp och be Gud ta hand om detta.

Den tredje saken jag tänker på är detta att inte vara färdig. Barn är ju av naturen inte färdiga. Det är meningslöst att anklaga ett barn för att vara barnsligt och omoget, det ligger ju i sakens natur. Nu är barn nyfikna av naturen och suger upp kunskap och erfarenhet som en svamp. De växer och utvecklas hela tiden.

Faran med oss är att vi stannar upp och stagnerar. Vi slutar växa i vår relation till Gud och andra. Vi kanske tänker att det finns inget mer att upptäcka, inga nya insikter att göra. Vi tror att vi är färdiga, vi kanske har förlorat barnets nyfikenhet.

Men vi är inte färdiga. Vi får inte börja tänka; att vi inte har mer att lära, att vi har kommit så långt man kan komma, det kommer vi aldrig att göra.

De här tre sakerna: beroendet, bekymmerslösheten och att inte vara färdig tror jag är de drag som barnen har som Jesus tänkte på. Vår relation till Gud är som barnets relation till sin förälder, därför måste vi bli som barn för att komma in i himmelriket.

Det finns ett ordspråk som säger att den kloke undervisar barnen medan den vise lyssnar på dem. Därför ställer Jesus fram ett barn till vår förebild för att vi ska lära av barnen.